

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), Judecătorul: R. Pascari
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, Judecători: M. Anton, V. Cotorobai, A. Panov

DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul:
Judecători:

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Mariana Pitic
Victor Burduh
Dumitru Visternicean

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Societății cu Răspundere Limitată „Arama R”, cu privire la declararea nulității contractului de cesiune parțială a dreptului asupra mărcii și radierea înscrisurilor din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au admis cererile de apel declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R”,

c o n s t a t ă :

La 03 februarie 2015, Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” (în continuare SRL „Ergolemn”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Elio Design” (în continuare SRL „Elio Design”) și Societății cu Răspundere Limitată „Arama R” (în continuare SRL „Arama R”), cu privire la declararea nulității contractului de cesiune parțială a dreptului asupra mărcii și radierea înscrisurilor din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 11 februarie 2013 între părâți a fost semnat contractul de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii înregistrate cu nr. 14501. Astfel, ÎI „Service Arama” (în speță la momentul actual părâtu SRL „Arama R”) a cesionat parțial drepturile asupra mărcii nr. 14501, anume clasa 20 produsul mobilă părâtu SRL „Elio Design”.

SRL „Ergolemn” a menționat că în urma cesiunii înregistrate la AGEPI părâtu SRL „Elio Design” a devenit titularul mărcii E nr. 14501 A înregistrată pentru clasa 20 produsul mobilă.

În opinia reclamantului acest contract de cesiune parțială este lovit de nulitate absolută din considerentul că este un act juridic fictiv.

Reclamantul a relevat că între SRL „Ergolemn” și SRL „Arama R” au existat mai multe litigii referitoare la dreptul de proprietate intelectuală. Astfel la 10 martie 2011 reclamantul a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Service Arama” (actual SRL „Arama R”), intervenient accesoriu AGEPI privind anularea mărcii E nr. 14501, care era înregistrată pentru clasele 35 și 20 al Clasificatorului de la Nisa.

Reclamantul a punctat că, prin hotărârea din 25 septembrie 2012 a Curții de Apel Chișinău, acțiunea înaintată a fost respinsă.

SRL „Ergolemn” a indicat că nefiind de acord cu hotărârea instanței de apel la 06 decembrie 2012 a contestat-o cu recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

Reclamantul a precizat că, prin decizia din 30 octombrie 2013 a fost admis recursul, casată hotărârea primei instanțe și declarată nulă marca E înregistrată de către AGEPI, conform certificatului de înregistrare a mărcii nr. 14501 după titularul ÎI „Service Aramă”.

Reclamantul a mai indicat că, marca ce aparține companiei SRL „Ergolemn” este E ERGOLEMN, care la momentul actual este declarată marcă notorie conform deciziei din 23 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție.

SRL „Ergolemn” a specificat că, SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” au unul și același fondator și anume Igor Aramă. Astfel contractul de cesiune parțială asupra mărcii E nr. 14501 a fost semnat în perioada când dosarul privind declararea nulității mărcii date se examina în Curtea Supremă de Justiție și ținând cont de faptul că companiile contractate au unul și același fondator în opinia reclamantului contractul de cesiune parțială este unul fictiv. Scopul contractului de cesiune fiind menținerea în mod fraudulos a dreptului asupra mărcii de către același beneficiar final și anume Igor Aramă.

Întemeindu-și acțiunea pe prevederile art. 166-167 Cod de procedură civilă, art.221 Cod civil, reclamantul a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, asigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului asupra mărcii nr. 14501 A, declararea nulă a contractului de cesiune parțială a mărcii din 11 februarie 2013 nr. 14501 A semnat între SRL „Elio Desing” și ÎI „Service Arama”, radierea din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI a mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design” și radierea înscrisurilor făcute în baza contractului de cesiune parțială din 11 februarie 2013 încheiat între SRL „Elio Desing” și ÎI „Service Arama” din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI.

Prin încheierea din 06 februarie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost respinsă cererea SRL „Ergolemn” cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare.

La 03 martie 2015 SRL „Ergolemn” a contestat cu recurs încheierea instanței de fond solicitând repunerea în termen a cererii de recurs, admiterea recursului, casarea încheierii din 06 februarie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău cu emiterea unei noi încheieri privind admiterea pretențiilor de asigurare a acțiunii prin aplicarea sechestrului asupra mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design”.

Prin decizia din 26 martie 2015 a Curții de Apel Chișinău a fost repusă în termen cererea de recurs depusă de SRL „Ergolemn”, casată încheierea instanței de fond cu emiterea unei noi decizii prin care a fost admisă cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și a fost aplicat sechestru asupra mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design” până la examinarea cauzei în fond.

Prin hotărârea din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, a fost admisă integral acțiunea și declarat nul contractul de cesiune parțială a mărcii din 11 februarie 2013 nr. 14501A, semnat între SRL „Ergolemn” și ÎI „Service Arama”. A fost dispusă radierea din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI marca nr. 14501A, titular SRL „Ergolemn” și radiate înscrisurile făcute în baza contractului de cesiune parțială din 11 februarie 2013 încheiat între SRL „Ergolemn” și ÎI „Service Arama” din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI.

La 20 iulie 2015 SRL „Elio Design” a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond prin care a solicitat admiterea cererii de apel și casarea integrală a hotărârii din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău cu emiterea unei noi hotărâri de respingere ca neîntemeiată și neprobată a cererii de chemare în judecată.

La aceeași dată, invocând ilegalitatea hotărârii din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, SRL „Arama R” a depus cerere de apel prin care a solicitat admiterea apelului și casarea integrală a hotărârii instanței de fond, dispunând încetarea procesului conform temeiurilor prevăzute la art. 265 lit. a) Cod de procedură civilă și art.26 al Legii protecției mărcilor.

Prin încheierea din 21 octombrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, a fost ridicată de la examinare cauza și remisă la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău pentru corectarea greșelii strecurate în hotărârea din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

Prin încheierea din 30 noiembrie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, a fost corectată greșeala din cuprinsul hotărârii din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău în partea descriptivă, motivatoare și dispozitiv prin indicarea datei contractului de cesiune parțială a mărcii nr.14501A, semnat între SRL „Ergolemn” și ÎI „Service Arama” la data de 22 ianuarie 2013 în loc de 11 februarie 2013.

La 03 decembrie 2015 SRL „Arama R” a contestat cu recurs încheierea din 30 noiembrie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău solicitând admiterea recursului și casarea integrală a încheierii instanței de fond și refuzul în corectarea greșelii.

Prin încheierea din 29 ianuarie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost ridicat de la examinare recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R” împotriva încheierii din 30 noiembrie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău și transmis completului Curții de Apel Chișinău în componența judecătorilor V. Pruteanu, L. Popova și A. Gavriliță care examinează prezenta cauză civilă în ordine de apel.

Prin decizia din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău au fost respinse apelurile declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R”, fiind menținută fără modificări hotărârea din 23 iunie 2015 și încheierea din 30 noiembrie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

La 04 mai 2016 SRL „Arama R” a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău prin care a solicitat încasarea din contul SRL „Ergolemn” în beneficiul SRL „Arama R” cheltuielile de judecată în formă de taxă de stat suportate pentru examinarea apelului și a recursului și anularea măsurilor de asigurare a acțiunii privind aplicarea sechestrului asupra mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design”, stabilite prin decizia din 26 martie 2015 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 11 mai 2016 a Curții Supreme de Justiție a fost respinsă cererea înaintată de SRL „Arama R” cu privire la suspendarea executării deciziei în partea anulării măsurilor de asigurare a acțiunii împotriva deciziei din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

La 06 mai 2016 SRL „Elio Design” a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău prin care a solicitat încasarea din contul SRL „Ergolemn” în beneficiul SRL „Elio Design” cheltuielile de judecată în formă de taxă de stat suportate pentru examinarea apelului și a recursului și anularea măsurilor de asigurare a acțiunii privind aplicarea sechestrului asupra mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design”, stabilite prin decizia din 26 martie 2015 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 11 mai 2016 a Curții Supreme de Justiție a fost respinsă cererea înaintată de SRL „Elio Design” cu privire la suspendarea executării deciziei în partea anulării măsurilor de asigurare a acțiunii împotriva deciziei din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 29 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție recursurile declarate de către SRL „Arama R” și SRL „Elio Design” au fost considerate admisibile.

Prin decizia din 26 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, au fost admise recursurile declarate de către Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R”, casată decizia din 16 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău și a fost restituită cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 06 decembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, au fost admise apelurile declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R”, și a fost casată hotărârea din 23 iunie 2015 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău și remisă cauza la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Pe parcursul examinării cauzei SRL „Ergolemn” a depus cerere de concretizare a pretențiilor prin care a solicitat admiterea acțiunii, declararea nulă a contractului de cesiune parțială a mărcii nr. 14501 A semnat între ÎI „Service Arama” și SRL „Elio Design”, radierea din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI a mărcii nr. 14501 A, titular SRL „Elio Design” și radierea înscrisurilor făcute în baza contractului de cesiune parțială din 22 ianuarie 2013 încheiat între ÎI „Service Arama” și SRL „Elio Design” din Registrul Național al Mărcilor deținute de AGEPI.

Prin hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Ergolemn”, constatată nulitatea absolută a contractului de cesiune parțială a mărcii nr. 14501 semnat la 22 ianuarie 2013 între SRL „Ergolemn” și ÎI „Service

Arama". În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă față de pârâțul necorespunzător.

La 29 septembrie 2017 SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” au depus apel nemotivat împotriva hotărârii instanței de fond prin care au solicitat admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii din 29 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) cu emiterea unei noi hotărâri de respingere ca nefondată și neprobată a cererii de chemare în judecată.

Prin încheierea din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău nu s-a dat curs apelurilor declarate de SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” cu acordarea apelanților termen de 10 zile din momentul recepționării încheierii pentru înlăturarea neajunsurilor și anume prezentarea cererilor de apel motivate.

La 11 ianuarie 2018 SRL „Arama R” a depus cerere de apel motivată în care a reiterat solicitările inițiale.

La 18 ianuarie 2018 SRL „Elio Design” a înlăturat neajunsurile stabilite în încheierea instanței de apel, a prezentat cererea de apel motivată și a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, respingerea cererii de chemare în judecată, încasarea din contul SRL „Ergolemn” în beneficiul SRL „Elio Design” a cheltuielilor de judecată suportate la examinarea apelului și a recursului sub forma taxei de stat achitate.

Prin decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, au fost admise apelurile declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Elio Design” și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Arama R”, casată hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) în partea admitterii acțiunii și în această parte a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost respinsă ca nefondată pretenția privind declararea nulității contractului de cesiune parțială a dreptului asupra mărcii nr. 14501 semnat între SRL „Ergolemn” și ÎI „Service Arama”. A fost încasată din contul SRL „Ergolemn” în beneficiul SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” suma de 250 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată. În rest, hotărârea instanței de fond a fost menținută și anulate măsurile de asigurare a acțiunii prin aplicarea sechestrului asupra mărcii 14501A.

În susținerea poziției date instanța de apel a conchis că la emiterea hotărârii contestate prima instanță a aplicat eronat normele de drept material, materialele cauzei atestă faptul netemeinicii integrale a pretențiilor reclamantului, nefiind necesară verificarea suplimentară a vreunor dovezi, motiv din care cererile de apel depuse de SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” urmează a fi admise cu casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată.

Prin încheierea din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admisă cererea SRL „Arama R” cu privire la prelungirea termenului de depunere a apelului motivat.

La 03 mai 2018 SRL „Ergolemn”, reprezentată de avocatul Denis Calaida a declarat recurs împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care a solicitat casarea încheierii și a deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău cu menținerea hotărârii din 29 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani).

În motivarea recursului recurentul a indicat că consideră hotărârea instanței de fond legală și întemeiată, iar aprecierile și concluziile instanței de apel expuse la emiterea deciziei sunt eronate și aberante.

Recurentul a menționat că un alt temei din care nu este de acord cu decizia contestată este și faptul că la emiterea acesteia instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

La 23 iunie 2018 SRL „Elio Design” a depus referință asupra cererii de recurs prin care a solicitat respingerea recursului cu menținerea încheierii și a deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

La 25 iunie 2018 SRL „Arama R” a depus referință asupra cererii de recurs depusă de SRL „Ergolemn” în care a indicat că consideră neîntemeiat recursul și a solicitat declararea inadmisibilă a acestuia cu menținerea încheierii și a deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

La 09 iulie 2018 AGEPI a depus referință asupra recursului declarat de SRL „Ergolemn” în care a indicat că lasă la discreția instanței admiterea sau respingerea cererii de recurs.

La 31 iulie 2018 în adresa intimatului a fost expediată copia recursului declarat de SRL „Ergolemn”, reprezentată de avocatul Denis Calaida cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței (f.d.125).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul înaintat la 03 mai 2018 (f.d.117-122) împotriva deciziei recurate din 25 ianuarie 2018 (f.d.101) este declarat în termen, având în vedere faptul că la dosar nu există date confirmative privind recepționarea de către recurent sau a reprezentantului acestuia a copiei motivate a deciziei instanței de apel.

Prin încheierea din 10 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida prin prisma art. 440 alin. (2) Cod de procedură civilă a fost considerat admisibil și transmis spre examinare într-un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa decizia instanței de apel și a menține hotărârea primei instanțe.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a stabilit că, la 26 septembrie 2005 la Agenția de Stat pentru Protecție Intelectuală a fost depusă cererea de înregistrare a mărcii „E” cu numărul depozitului 017814 de către solicitantul ÎI „Service Arama” (actualmente SRL „Arama R”) pentru serviciile și produsele din clasa 20 și 35 (Vol.II f.d.98).

În urma examinării cererii de înregistrare a mărcii, AGEPI la 29 august 2006 a emis decizia de publicare a cererii de înregistrare a mărcii în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială, iar la 15 februarie 2007 AGEPI a emis decizia de înregistrare a mărcii figurative E nr. 14501 pe numele titularului ÎI „Service Arama”.

La fel, în urma examinării cererii de înregistrare a mărcii, s-a stabilit că, la 09 martie 2006 SRL „Ergolemn” a depus cerere de înregistrare a mărcii sale, iar marca 16826 a fost înregistrată la 13 august 2008, refuzându-se înregistrarea mărcii combinate pentru produsele clasei 20 „mobilă” și pentru clasa 35, deoarece acest semn repeta marca combinată 14501 a ÎI „Service Arama”.

Prin hotărârea din 19 august 2010 a Consiliului administrativ al Agenției Naționale pentru Protecția Concurenței, s-a hotărât de a califica acțiunile SRL „Elio Design” ca concurență neloială prin folosirea neautorizată parțială a mărcii comerciale „E Ergolemn”, înregistrată după titularul SRL „Ergolemn” și prin copierea formei și aspectului exterior al modelului de mobilă GRAND ce aparține companiei SRL „Ergolemn”. S-a dispus emiterea prescripției către SRL „Elio Design” de a înceta folosirea parțială fără autorizare a mărcii comerciale „E Ergolemn” pentru produsele clasei 20 și copierea formei și aspectului exterior al modelului de mobilă GRAND ce aparține companiei SRL „Ergolemn”. S-a dispus emiterea prescripției către SRL „Elio Design” de a înceta folosirea parțială fără autorizare a mărcii comerciale „E Ergolemn” pentru produsele clasei 20 și copierea formei și aspectului exterior al modelului de mobilă GRAND ce aparține companiei „Ergolemn” SRL (vol.II; f.d.137-147).

La 10 martie 2011 SRL „Ergolemn” a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Service Aramă” (actualmente SRL „Arama R”), intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală privind anularea mărcii. Iar la 30 octombrie 2013 prin Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție s-a decis de a admite cererea de chemare în judecată intentată și declararea nulă a mărcii „E” înregistrată de către Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală conform certificatului de înregistrare a mărcii nr.14501 după titularul ÎI „Service-Aramă” și obligarea Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală să anuleze decizia de înregistrare a mărcii „E” după titularul ÎI „Service-Aramă” (vol.I; f.d.9-14).

Concomitent, este de remarcat și faptul că, în motivarea deciziei, instanța ierarhic superioară a menționat hotărârea din 18 ianuarie 2013 a Curții de Apel Chișinău, menținută prin decizia din 23 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost recunoscută notorietatea mărcii „E Ergolemn” începând cu 01 ianuarie 2005, titular SRL „Ergolemn” (vol.II; f.d.107-111).

La fel în motivarea deciziei a mai fost indicat că, prin hotărârea Consiliului administrativ al Agenției Naționale pentru Protecția Concurenței din 19 august 2010, s-a hotărât de a califica acțiunile SRL „Elio Design” ca concurență neloială prin folosirea neautorizată parțială a mărcii comerciale „E Ergolemn”, înregistrată după titularul SRL „Ergolemn”.

Fiind investită cu examinarea cauzei în fond, prima instanță, a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii (f.d.178-190, Vol. II).

Hotărârea primei instanțe a fost contestată de către SRL „Elio Design” și SRL „Arama R”.

La rândul său, judecând cererile de apel, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea primei instanțe și a emis o hotărâre nouă, prin care a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată, a încasat din contul SRL „Ergolemn” în beneficiul SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” a câte 250 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată. În rest hotărârea a fost menținută și au fost anulate măsurile de asigurare a acțiunii privind aplicarea sechestrului asupra mărcii 14501 A titular SRL „Elio Design”, stabilite pe acest caz prin decizia din 26 martie 2015 a Curții de Apel Chișinău nr.2rc-142/15.

În speță, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază concluziile instanței de apel ca fiind rezultate din neexaminarea multiaspectuală a cauzei și în consecință, aplicarea eronată a legii, iar hotărârea primei instanțe o consideră legală și întemeiată.

Astfel, în conformitate cu art. 16 alin.(1-2) Cod de procedură civilă, hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive, precum și dispozițiile, cererile, delegațiile, citațiile, alte adresări legale ale instanței judecătorești, sînt obligatorii pentru toate autoritățile publice, asociațiile obștești, persoanele oficiale, organizațiile și persoanele fizice și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută în prezentul cod și în alte legi.

În conformitate cu art.123 alin.(2) Cod de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sînt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

Materialele cauzei atestă că la 22 ianuarie 2013, între SRL ”Elio Design” și ÎI ”Service Arama” a fost semnat contractul de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii nr.14501, în baza căruia ÎI ”Service Arama” a cesionat drepturile asupra mărcii conform certificatului nr.14501 privind produsele din clasa 20: mobilă (vol.I; f.d.52).

În baza deciziei AGEPI de înregistrare a contractului nr.2180 din 11 februarie 2013, SRL ”Elio Design” a devenit titularul aceleiași mărcii E nr.14501A înregistrată pentru clasa 20 produsul mobilă (vol.I; f.d.8).

În conformitate cu art.26 alin.(1) din Legea privind protecția mărcilor prin contract de cesiune a drepturilor asupra mărcii, titularul unei mărci (cedent) transmite drepturile sale asupra mărcii unei alte persoane (cesionar). Drepturile asupra mărcii pot fi transmise prin cesiune oricând pe durata protecției mărcii.

Cu referire la capătul de cerere privind declararea nulității contractului de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii nr.14501 din 22 ianuarie 2013, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază și consideră justă concluzia instanței de fond de admitere a acțiunii în această parte și de a respinge obiecțiile pârâților potrivit cărora marca 14501A este alta decât cea anulată prin decizia din 30 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție prin care s-a decis de a declara nulă marca „E” înregistrată de către Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală conform certificatului de înregistrare a mărcii nr.14501. Or, marca ”E” a rămas aceeași, însă la numărul 14501 a certificatului de înregistrare a mărcii a fost atribuită după semnarea contractului de cesiune suplimentar litera ”A”, deoarece potrivit pct.29 al Regulamentului privind înregistrarea contractelor de cesiune, licență, gaj și franchising referitoare la obiectele de proprietate industrială, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 612 din 12 august 2011, în cazul înregistrării unui contract de cesiune parțială, numărul depozitului și/sau numărul titlului de protecție se atribuie în felul următor: cedentul păstrează numărul existent al depozitului și/sau titlului de protecție, iar cesionarul obține numărul depozitului sau înregistrării urmat de litera „A”, scrisă cu majusculă.

Astfel, marca „E” a fost înregistrată de către AGEPI conform certificatului de înregistrare a mărcii nr.14501 după titularul ÎI„Service-Aramă”. Ulterior, ÎI„Service-Aramă” s-a reorganizat în SRL„Arama R”, fapt care nu a fost contestat de nici un participant la proces. Prin urmare, reieșind din dispozițiile art.123 alin.(6) Cod de procedură civilă, acest fapt nu trebuie dovedit suplimentar în măsura în care celelalte părți nu le-a negat.

În conformitate cu art.216 alin.(2) Cod civil, actul juridic poate fi declarat nul, în temeiurile prevăzute de acest cod, de către instanța de judecată sau prin acordul părților (nulitate relativă).

În temeiul art.217 alin.(1) Cod civil nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu.

În acest sens, odată ce s-a constatat că prin decizia din 30 octombrie 2013 a Curții Supreme de Justiție s-a decis de a declara nulă marca „E” înregistrată de către AGEPI conform certificatului de înregistrare a mărcii nr.14501 după titularul „Service-Aramă” ÎI și obligarea AGEPI să anuleze decizia de înregistrare a mărcii „E” după titularul „Service-Aramă” ÎI, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție susține și poziția instanței de fond cu privire la aplicabilitatea la caz a legislației civile referitoare la nulitate.

Or, în conformitate cu art.219 alin.(1) și alin.(3) Cod civil actul juridic nul încetează cu efect retroactiv din momentul încheierii. Partea și terții de bunăcredință au dreptul la repararea prejudiciului cauzat prin actul juridic nul. Astfel, nulitatea mărcii produce efecte nu numai pentru viitor, ci și pentru trecut, adică efectele nulității se produc chiar din momentul înregistrării mărcii la AGEPI.

În situația dată, odată cu declararea nulității mărcii au fost înlăturate și efectele acestei mărci. Or, în temeiul retroactivității efectelor nulității, ÎI„Service-Aramă”, reorganizat în SRL „Arama R”, ajunge în situația în care s-ar fi aflat la momentul înregistrării acestei mărci.

Astfel, în conformitate cu art.219 alin.(1) Cod Civil, ca rezultat al efectelor

anulării mărcii nr.14501 după titularul ÎI „Service-Aramă”, reorganizat în SRL „Arama R”, urmează a fi anulat și contractul de cesiune parțială a drepturilor asupra acestei mărcii „E” declarată nulă de instanța de judecată.

Având în vedere că, în temeiul art.219 alin.(1) Cod civil, nulitatea este cu efect retroactiv, chiar dacă contractul de cesiune parțială a drepturilor asupra acestei mărci a fost semnat anterior emiterii hotărârii instanței de judecată. Or, anularea actului juridic inițial atrage și anularea actului juridic subsecvent, datorită legăturii lor juridice, fapt consacrat și prin principiul de drept substanțial - anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial - „resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis”.

Așadar, dacă prin anularea actului juridic inițial se desființează dreptul transmitătorului din actul juridic subsecvent (și care a fost dobânditor al unui drept în actul juridic inițial), înseamnă că acesta a transmis un drept pe care nu îl avea, deci nici subdobânditorul nu putea deveni titularul acestui drept.

În materia specială a mărcilor, sistemul de protecție fiind unul atributiv (protecția este acordată de către stat, pe teritoriul său, în urma unei proceduri administrative de înregistrare), anularea înregistrării are ca efect inexistența, cu efect retroactiv, a mărcii, ceea ce lipsește de obiect contractul subsecvent de cesiune, semnat la 22 ianuarie 2013.

Altfel spus, odată anulată înregistrarea mărcii ”E” nr.14501, nu mai există nici o protecție după cedentul ÎI „Service-Aramă”, reorganizată în SRL „Arama R”, și nici după cesionarul SRL ”Elio Design” în sensul că, semnul nu mai beneficiază de o careva protecție ca marcă pentru acest titular. Or, ceea ce nu există nu produce nici un efect.

Ținând cont de faptul că, SRL „Elio Design” a devenit titular al mărcii prin cesiune, dar nu este beneficiarul unei noi înregistrări a mărcii, ultimul a primit drepturile asupra mărcii prin cesiune, subrogându-l pe anteriorul titular ÎI „Service-Aramă”, reorganizată în SRL „Arama R”.

În conformitate cu art.565 Cod civil, regulile privind cesiunea creanței se aplică în modul corespunzător și în cazul cesiunii altor drepturi.

Astfel, conform dispozițiilor art.556 alin.(1) Cod civil o creanță transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terț (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanță.

Este de remarcat și faptul că deși SRL „Elio Design” insistă în menținerea contractului de cesiune, pe considerentul că se află într-o situație de dobândire a dreptului asupra mărcii cu titlu oneros și cu bună-credință, ultima nu ține cont că în realitate este proprietarul unei mărci anulate.

Or, din moment ce s-a admis cererea de chemare în judecată privind anularea înregistrării mărcii, odată cu punerea în executare a hotărârii și radierea mărcii din Registrul Național al Mărcilor dispare însuși obiectul contractului de cesiune.

În aceeași ordine de idei, nu pot fi reținute argumentele SRL „Elio Design” și „Arama R” despre confirmarea de către părți a contractului de cesiune a mărcii din 22 ianuarie 2013, despre producerea efectelor juridice din momentul înregistrării în Registrul Național al Mărcilor, deoarece necesitatea anulării acestui contract derivă din prevederile art.219 alin.(1) și alin.(3) Cod civil și efectul acestei anulări este retroactiv.

În conformitate cu art.217 alin.(2) Cod civil nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea de către părți a actului lovit de nulitate.

Colegiul, menține poziția instanțe de fond de a constata nulitatea absolută a contractului de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii nr.14501 din 22 ianuarie 2013, și în temeiul art.221 alin.(1) Cod civil, potrivit căruia actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este nul. Or, actele juridice fictive au menirea să creeze o aparență juridică pentru terți și implică o neconcordanță intenționată între voința reală și voința declarată, care are ca scop înșelarea terților.

În conformitate cu art.195 Cod civil, act juridic civil este manifestarea de către persoane fizice și juridice a voinței îndreptate spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile.

Astfel, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, deoarece în cazul acestui act lipsește unul din elementele definiției ale actului juridic consfințit în art.195 Cod civil, și anume intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile. Manifestarea de voință în cazul actului juridic fictiv este falsă și are ca scop inducerea în eroare a altor persoane, creând aparența existenței actului juridic în realitate. Respectiv, motivele actelor juridice fictive pot fi diferite, cum ar fi ocolirea unor dispoziții legale imperative, fraudarea fiscului sau a creditorilor, ascunderea față de public a anumitor operații juridice etc.

Raportînd la caz prevederile enunțate în coroborare cu cele stabilite, se poate de conchis că, SRL „Elio Design” și ÎI „Service-Aramă” aparent și-au manifestat intenția de a da naștere drepturilor și obligațiilor civile, prin semnarea la 22 ianuarie 2013 a contractului de cesiune a mărcii. Acest fapt însă nu poate justifica realitatea unei asemenea convenții, în situația în care încă din 10 martie 2011 în procedura Curții de Apel Chișinău, se afla spre examinare pricina civilă la acțiunea înaintată de SRL „Ergolemn” către ÎI „Service Arama”, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală privind anularea mărcii (vol.I, f.d.58-59).

Este necesar de reiterat suplimentar că, contractul de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii nr.14501 a fost semnat între SRL „Elio Design” și ÎI „Service Arama” la 22 ianuarie 2013, dată când pricina se afla la examinare de aproape doi în Curtea de Apel Chișinău. Or, prin deciziei Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 30 octombrie 2013 s-a decis de a declara nulă marca „E” înregistrată de către Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală conform certificatului de înregistrare a mărcii nr.14501 după titularul „Service-Aramă” Î.I. și a fost obligată Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală să anuleze decizia de înregistrare a mărcii „E” după titularul „Service-Aramă” Î.I (f.d.128, Vol.II).

Astfel, cele relatate indică asupra faptului că, tranzacția rezultată din contractul de cesiune vizat nu a avut loc în realitate, tranzacția fiind doar una aparentă, fără intenția de a produce efecte juridice, fapt ce contravine normelor imperative și respectiv, este lovită de nulitate absolută în virtutea legii. Aceasta poate fi invocată de oricine are interes, oricând și nu poate fi acoperită pe calea confirmării, așa cum susțin pârâții.

În situația dată, cele descrise combat argumentele SRL „Arama R” precum că

reclamantul nu a probat fictivitatea contractului de cesiune parțială a mărcii nr. 14501 semnat la data de 22 ianuarie 2013.

În acest context, se constată a fi neîntemeiate și obiecțiile SRL „Arama R și SRL „Elio Design” cu referire la faptul că tranzacția menționată a fost încheiată cu intenția de a produce efecte juridice, iar contractul de cesiune demonstrează că tranzacția a produs efecte juridice și s-a consumat la momentul semnării.

La fel materialele cauzei atestă faptul că părțile contractului de cesiune sunt persoane afiliate. Or, potrivit extraselor din Registrul de stat al persoanelor juridice nr.32664 din 31 ianuarie 2014 (f.d.15 Vol.I) și nr.32605 din 30 ianuarie 2014 (f.d.17 Vol.I), unicul asociat cu o cotă de 100 % al SRL „Arama R”, care avea calitatea de cedent și SRL „Elio Design”, care avea calitatea de cesionar, este aceeași persoană fizică Igor Arama, ceea ce demonstrează suplimentar că atât SRL „Arama R”, cât și SRL „Elio Design” cunoșteau despre existența litigiului în privința anulării mărcii „E”, circumstanțe ce deduc încă odată că actul juridic semnat între SRL „Arama R” și SRL „Elio Design”, prin care s-a cesionat marca anulată, nu reflecta real relațiile dintre părți, ci era o dorință de a ocoli efectele unei eventuale hotărâri de admitere a cerințelor privind nulitatea mărcii „E”.

În altă ordine de idei, se atestă că, SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” părți ale contractului de cesiune a drepturilor asupra mărcii nr.14501, sunt agenți economici care desfășoară activitatea de antreprenoriat, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri.

Astfel, în conformitate cu art.197 alin. (1)-(2) Cod civil, actul juridic poate fi cu titlu gratuit și cu titlu oneros. Din textul contractului de cesiune a cărui nulitate se solicită, nu este indicat nimic în privința prețului unei astfel de cesiuni de drepturi, însă totuși se indică că, drepturile asupra mărcii sunt transmise contra unei recompense suficiente, achitarea căreia o confirmă către cesionari (vol.I; f.d.52). În situația dată, din text totuși se desprinde că contractul de cesiune este unul cu titlu oneros.

Legiuitorul nu impune condiția semnării contractului de cesiune asupra mărcii cu titlu gratuit sau cu titlu oneros.

Însă, în urma constatărilor că, contractul este cu titlu oneros, fiind indicată existența unei recompense suficiente, achitarea căreia o confirmă cedentul către cesionar, urmează a se verifica și această circumstanță, prin prisma nulității actului juridic.

Astfel, în urma cercetării contractul de închiriere a echipamentului, semnat între SRL „Elio Design” și ÎI „Service-Aramă” la 30 iulie 2010, observăm că conform pct.3.1 din contract plata pentru închirierea echipamentului s-a stabilit în mărime de 3000,00 lei pe lună, iar conform pct.3.2 din contract, pentru perioada 01 august 2010 – 31 decembrie 2013, plata pentru închirierea echipamentului nu va fi achitată de ÎI „Service-Aramă” către SRL „Elio Design” în condiția încheierii unui contract de cesiune privind marca „E” nr.14501 (vol.I; f.d.173-175).

La acest capitol, urmează a se reține că din textul clauzei menționate, începând cu data de 01 august 2010 SRL „Elio Design” a prestat servicii de locațiune a unui bun mobil, iar ÎI „Service-Aramă” a fost beneficiarul acestor servicii. De asemenea, se constată condiționarea plății serviciilor de locațiune cu încheierea unui contract de cesiune privind marca „E” nr.14501.

În conformitate cu art.3 alin.(1) din Legea contabilității, contabilitatea de casă este baza de contabilizare conform căreia elementele contabile sînt recunoscute pe măsura încasării/plății mijloacelor bănești sau compensării în altă formă.

În conformitate cu art.17 alin.(1) din Legea contabilității deținerea de către entitate a activelor cu orice titlu, înregistrarea surselor de proveniență a acestora și a faptelor economice fără documentarea și reflectarea acestora în contabilitate se interzic.

În temeiul art.19 alin. (1)-(2) din Legea contabilității faptele economice se contabilizează în baza documentelor primare și centralizatoare, care se întocmesc în timpul efectuării operațiunii, iar dacă aceasta este imposibil - nemijlocit după efectuarea operațiunii sau după producerea evenimentului.

Prin urmare, compensarea obligațiilor rezultate din cele două contracte: contractul de cesiune a mărcii nr.14501 și contractul de închiriere a echipamentului, urma a fi înregistrată în modul prevăzut de lege în contabilitatea agenților economici, prin emiterea documentelor primare corespunzătoare.

Cu toate acestea, în acest sens, SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” n-au prezentat înscrise din evidența contabilă care să confirme compensarea obligațiilor rezultate din cele două contracte. Or, SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” sunt persoane juridice, și erau obligate să reflecte în evidența contabilă operațiunile legate de prestarea serviciilor de locațiune în perioada 01 august 2010 – 31 decembrie 2013 și respectiv compensate în legătură cu semnarea contractului de cesiune a mărcii „E” nr.14501.

Articolul 138 alin.(4) Cod de procedură civilă, indică expres că înscrisul se depune în original sau în copie autenticată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original când, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanțele cauzei trebuie confirmate numai cu documente în original și când, ca urmare a soluționării cauzei, înscrisul își pierde efectul juridic sau când copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum și în alte cazuri cînd instanța consideră necesară prezentarea originalului.

În conformitate art.130 alin.(3) Cod de procedură civilă, fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

În conformitate cu art.118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Ca urmare celor menționate, nu pot fi reținute argumentele SRL „Elio Design” și SRL „Arama R”, reorganizată din ÎI „Service-Aramă”, precum că au prezentat instanței de judecată careva probe pertinente și admisibile, care să confirme realizarea oricărei remunerații între părți, plăți ce ar fi fost efectuate sau compensate, în temeiul contractelor enunțate, aceste obiecții sunt declarative și urmează a fi respinse.

Astfel, în asemenea circumstanțe, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide, că instanța de fond corect a ajuns la concluzia că faptele constatate reprezintă un motiv suficient pentru a constata nulitatea absolută a contractului de cesiune parțială a mărcii nr.14501

semnat între SRL "Elio Design" și ÎI "Service Arama" la 22 ianuarie 2013, în temeiul art.219 alin.(1) și alin.(3) Cod civil, coroborat cu art.556 alin.(1) Cod civil și în temeiul art. 217 alin. (1) Cod civil coroborat cu art. 221 Cod civil și consideră necesar de a respinge poziția instanței de apel prin care a concluzionat că instanța de fond eronat a stabilit faptul că marca nr. 14501 și marca 14501 A este una și aceeași marcă, iar contractul de cesiune parțială a mărcii „E”, semnat la 22 ianuarie 2013 între SRL "Elio Design" și ÎI "Service Arama" poartă un caracter fictiv.

În privința capătului de cerere ce ține de radierea din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI a mărcii nr. 14501A titular SRL "Elio Design" și radierea înscrisurilor făcute în baza contractului de cesiune parțială din 22 ianuarie 2013 încheiat între SRL "Elio Design" și ÎI "Service Arama" din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI, Colegiul reține ca fiind justă poziția instanței de fond care a dispus respingerea pretenției ca fiind depusă față de pârâțul necorespunzător. Or, conform încheierii din 30 ianuarie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani), AGEPI a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu (vol.II; f.d.81-82).

În conformitate cu art.67 alin.(1) Cod de procedură civilă, intervenientul accesoriu e persoana interesată într-un proces pornit între alte persoane, care poate interveni în el alături de reclamant sau de pârât până la închiderea dezbaterilor judiciare în prima instanță dacă hotărârea pronunțată ar putea să influențeze drepturile sau obligațiile lui față de una din părți.

Prin urmare, instanța de judecată nu poate obliga intervenientul accesoriu, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala de a satisface cerințele reclamantului în ceea ce privește radierea din Registrul Național al Mărcilor, întrucât hotărârea rămasă irevocabilă în prezentul litigiu va genera pentru această autoritate drepturile sau obligațiile lui față de una din părți. Această hotărâre, în dependență de prevederile rămase irevocabile, va fi temei pentru operarea modificărilor în Registrul Național al Mărcilor deținut de Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala, în ceea ce privește marca nr.14501A. Or, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala nu este parte a raportului juridic litigios existent între SRL „Ergolemn”, SRL „Elio Design” și SRL „Arama R” și nu corespunde definiției date de norma inserată în art.59 alin.(1) Cod de procedură civilă pentru a fi pârât. Iar la momentul intentării acțiunii, dar și pe parcursul examinării cauzei, în virtutea principiului disponibilității în drepturi a participanților la proces, consacrat în art.27 Cod de procedură civilă, reclamantul, dar și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala a beneficiat de dreptul de a schimba calitatea procesuală a intervenientului accesoriu, dar o asemenea cerere n-a fost înaintată.

Mai mult ca atât, obiectul prezentului litigiu este declararea nulității contractului de cesiune, și nu anularea unei mărci. Or, anularea mărcii deja a fost obiect al litigiului, fiind adoptată o decizie definitivă și irevocabilă de Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție la 30 octombrie 2013 (f.d.128-133, Vol.II).

La caz, în cadrul dezbaterilor judiciare, dar și în susțineri verbale, reprezentantul Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuala a menționat că, în cazul anularii contractului în temeiul hotărârii judecătorești, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala urmează să realizeze procedurile ulterioare într-

executarea acesteia, radiind informațiile cu privire la contract din Registrul național al contractelor de cesiune, motiv din care a solicitat respingerea solicitării reclamantului ca fiind neîntemeiată și declarativ invocată (f.d.161-162, Vol.II).

Din considerentele menționate și având în vedere că circumstanțele pricinii au fost constatate de prima instanță, care a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, aplicând corect normele de drept material și procedural, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida, a casa decizia instanței de apel și a menține hotărârea primei instanțe.

Cu referire la recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida împotriva încheierii din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău cu privire la prelungirea termenului acordat apelantei SRL „Arama R” pentru prezentarea apelului motivat până la data de 11 ianuarie 2018, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge pretenția și a considera neîntemeiate argumentele recurentului cu menținerea încheierii instanței de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,
d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida împotriva încheierii din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Se menține încheierea din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Se admite recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” reprezentată de avocatul Denis Calaida.

Se casează decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ergolemn” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Elio Design” și Societății cu Răspundere Limitată „Arama R”, cu privire la declararea nulității contractului de cesiune parțială a dreptului asupra mărcii și radierea înscrisurilor din Registrul Național al Mărcilor deținut de AGEPI.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,

judecător

judecătorii

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Mariana Pitic

Victor Burduh

Dumitru Visternicean

Copia corespunde originalului,
judecătorul

Dumitru Visternicean